

מיקלוש סיץ:

„עשרות אלפי ילדים בארץ משחקים טניס!“

ביום רביעי נערכה במיגרשי הטניס של האוניברסיטה ברמת-אביב תחרות טניס לילדים ונוער. את התחרות אירגן מר מיקלוש סיץ בן ה-76. שלמרות גילו הוא עדיין אחד האנשים המעורים ביותר בשטח הטניס בארץ. שאלתי את מיקלוש (כך קוראים לו כולם) מדוע הטילו עליו את העבודה.

● **איך התחיל הרומן ארוך-השנים שלך עם הטניס?**
 ב-1932 הגעתי ארצה כדי להשתתף במכביה הראשונה כרץ ל-400 מטר. רצתי ונשארתי כאן. שנה אחרי עלייתי ארצה התחתנתי ולאבא של אשתי היה מיגרש ריק ברחוב דינגוף. בין קרן-קיימת לארלזוורוב. עשיתי מהמיגרש הזה שני מיגרשי-טניס. זו היתה סנסציה. המון אנשים באו לשחק וכמוכן גם אני שיחקתי תמיד והתעניינתי.

מרחוב דינגוף עברתי לרחוב ויור ושם כבר היו לי חמישה מיגרשי-טניס ואחריכך עברתי לשדרות רוקח. והקמתי את מה שהיום הם מיגרשי הטניס של הפועל.

כל השנים האלה חצי יממה שיחקתי טניס וחצי יממה חייתי טניס. כשהתבגרתי, פנו אלי אנשי הפועל וביקשו שאמסור להם את המיגרשים. הסכמתי. אבל הם דרשו בתוקף שאבטיח להם כי במשך עשר שנים לפחות, אארגן את הטניס בארץ מטעם הפועל. עשיתי את זה בתענוג 11 שנה, ואז הרופא שלי אמר לי „מספיק“ ירדתי מהמיגרש. אבל לא הלכתי רחוק. היום אני עובד במיגרשי הטניס של האוניברסיטה כפקיד. מה שיותר קרוב למיגרש. יותר טוב.

● **כשאתה רואה את הצעירים רצים ומשחקים, אין לך חשק לעלות לחמש רקות?**

יש לי חשק. אבל יש לי גם אשה והיא לא מרשה בשום אופן. העבודה שלה זה לישמור עלי. היום, בגיל 76, התענוג שלי היא היריעה שעשורת אלפים של צעירים משחקים וחלק מזה מותר לי לזקוף לזכותי.

● **אחרי אייהצלחות שלנו באולימפיאדה, האם בטניס לפחות יש לנו סיכוי לנצח מיישאה?**

היחיד שמייצג אותנו בכבוד הוא שלמה גליקשטיין. שנמצא במקום ה-30 בעולם. אני לא רואה סיכויים להרבה מעבר לזה.

● **מדוע אנחנו בליכך רעים בספורט?**

יש הרבה סיבות. אבל אסור לשכוח שלארץ עם ארבעה מיליון תושבים קשה להתמודד עם ארצות-הברית על 280 המיליונים שלה.

● **אבל לרומניה ולמזרח-גרמניה אין בליכך הרבה מיליונים ובכל זאת הם טובים מאוד.**

לעולם אסור לנו להשוות את עצמנו לארצות קומוניסטיות. שם זה סיפור אחר לגמרי. שם מגלים את הילדים המוכשרים ושולפים אותם מהחיים הרגילים. לא שואלים אותם אם הם רוצים או לא להיות אלופים. מכריחים אותם לעבוד עשר שעות ביום. אם זה מוצא חן בעיניהם או לא. אנחנו צריכים להשוות את עצמנו לארצות קטנות מאוד במערב-אירופה.

יהודה פוליקר:

„יש לנו תיקוות של אנשים לא אופטימיים!“

סיפור עצוב. שלושת חברי להקת „בנוני“ חוזרים הביתה אחרי שלוש שנים של עבודה בתל-אביב. הביתה זה חיפה והסביבה. אבל בהליכה הזאת הביתה יש קצת מן האכזבה. ימים אחדים לפני צאתו לאור של תקליטם החדש. הם הולכים להסתכל מהצד כיצד הוא יתקבל. שאלתי את יהודה פוליקר מדוע הם עוזבים את תל-אביב. שהיא מרכז הבידור בארץ.

למעשה, אחד כבר חזר לקריות. השני חוזר כימים אלה לחיפה והשלישי גומר את החוזה שלו עם הדירה השכורה באוקטובר. ואז הוא יעלה לאוטובוס לאותו כיוון. כל זה פשוט לפני שאין לנו יותר כסף לחיות בתל-אביב ולשלם שכר-דירה.

● **מדוע המצב הכספי שלכם בליכך רע?**

אין הופעות. השוק מת. אנחנו לא עולים לבימה עם גיטרה אקוסטית. לנו רק הסאונד והתאורה עולים 1000 דולר וזה לפני שחושבים בכלל לשכור אולם וכל השאר. הקהל שלנו הוא קהל צעיר שאין לו הרבה כסף. ואם צריך לוותר על משהו. אז מוותרים על הופעה.

● **אתם לא מופיעים בכלל?**

החודש יש לנו ארבע הופעות בנצח במיסגרת המילואים. שבוה אין רווח. כמוכן, אחרי זה אין כמעט הופעות. אז חוזרים הביתה.

● **בחיפה יהיה לכם יותר קל מבחינה כספית?**

לבנוני יש דירה בחיפה. אלי חוזר לאטא שלו וגם אני חוזר לבית של המישפחה.

● **זה אומר שאתם מתפרקים?**

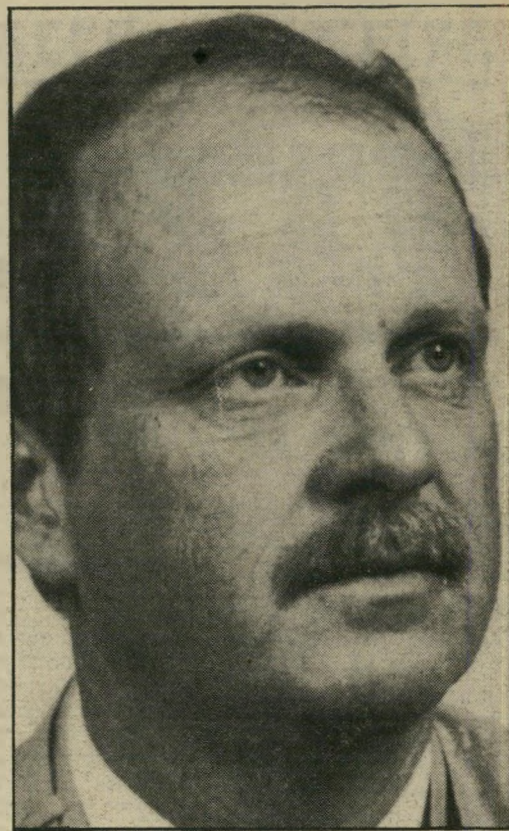
לא. נמשיך לעבוד בחיפה במקום בתל-אביב. ואם תהיינה הופעות נצא אליהן משם ולא מכאן.

● **אילו הרוקאנדרוול שאתם מבצעים פשט את הרגל. אולי אם תשנו סוגנון, תאיר לכם ההצלחה שירב פנים?**

הרוקאנדרוול לא מת באף מקום בעולם. וחוץ מזה אנחנו באמת יכולים לעשות רק מה שמתאים לנו ומה שאנחנו אוהבים. אין מה לעשות. זה הסיגנון שלנו. אני יודע שאוהבים את הסיגנון הזה ואוהבים אותנו. מה שלא אוהבים זה לשלם עבור כרטיסים להופעה.

● **בשבוע הבא יוצא התקליט השני שלכם „מישמרת לילה“. אולי זה יתן לכם דחיפה קדימה?**

עשינו תקליט שבעינינו הוא טוב מאוד. אנחנו תולים בו תיקוות. אבל תיקוות של אנשים לא אופטימיים.

פנחס („ג'וני“) כרמי:

„שבוע האופנה זה מעין כרטיס ביקור!“

שבוע-האופנה הישראלי ייפתח שוב השבוע ועורך בוודאי תיקוות רבות בליבות יצרנים רבים. עם אחד הגדולים שבהם. ג'וני כרמי. דיברתי.

● **איזה סיכוי יש ל„אתא“ שהיא לא אופנה מעניינת במיוחד, ומצד שני גם לא זולה במיוחד, להתחרות בשוקי העולם?**

זה לא עניין של סיכוי. אתא קיימת 51 שנה ומצליחה למכור לחו"ל. אם היא מוכרת ברווח, זו כבר שאלה אחרת.

● **אם אתה לא מרוויחים, למה ממשיכים למכור?**

איזו אלטרנטיבה אחרת יש לך? כל יצרני הטקסטיל בארץ מפסידים ביצוא לאירופה. במדינת ישראל העלות היא רולארית והתקנולים הם במטבעות אירופיים. מדיניות היצוא של הממשלה לא בדיוק תורמת להצלחת היצוא.

● **כמה אתם מייצאים בשנה?**

כשמונה מיליון דולר. שמתוכם ארבעה מיליון למרקס אנד ספנסר.

● **זוה תודות לשבוע האופנה?**

לא ברור. יכול מאוד להיות שהיינו מוכרים אותה כמות גם בלי שבוע-האופנה. זה נהיה יותר כרטיס ביקור של היצרן.

● **הסכם אזור הסחר החופשי עם ארצות-הברית יכול לעזור לכם?**

לענף הטקסטיל זה יכול לעזור מאוד. אלא שאני לא בטוח שההסכם, אם ייחתם, יכלול את ענף הטקסטיל.

● **באמריקה יש כמויות אדירות של סחורות מהמזרח הרחוק במחירים שאף ארץ מערבית עוד לא הצליחה להתחרות בהם. איך תטפלו בכביה הזאת?**

קודם כל הוטלו מיכסות יבוא על המוצרים מהמזרח הרחוק לארצות-הברית. שנית, מאחר שעם מחירי כד ישראל יהיה קשה לעמוד בתחרות. נייבא כדים. נייצר מהם כאן בגדים ונייצא אותם לארצות-הברית. אז נוכל לעמוד בתחרות אפילו עם הסחורות הזולות. אבל אסור לשכוח שהחווה הוה עדיין לא נחתם.

● **בלומר, מצב הענף לא טוב. מה יכול להציל אתכם?**

מדיניות הממשלה לגבי יצוא. יכולה להציל אותנו.

● **אתה אופטימי?**
 כמצב הקיים אני לא אופטימי בכלל.